

Sygn. akt I C 2045/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2014 w Kłodzku

sprawy z powództwa P. I. S. r. z/s w Luxembourg

przeciwko A. C.

o zapłatę kwoty 265,30 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 77 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt IC 2045/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa P. I. S. r. z/s w Luxembourg wniosła pozew przeciwko A. C. o zapłatę kwoty 265,30 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu podała, że w wyniku umowy cesji z dnia 3.07.2012r. nabyła od (...) S.A. wierzytelność, z tytułu świadczenia usług, związanych z umową abonamentową, dochodziła od pozwanego zapłaty za nieopłacony abonament w łącznej wysokości 265,30 zł, wraz z ustawowymi odsetkami, zgodnie z załączonym do pozwu częściowym wykazem wierzytelności z dnia 3.07.2012r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił:

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 3.07.2012r. strona powodowa nabyła od (...) S.A. w W. wierzytelności pieniężne względem abonentów, z tytułu niezapłaconych należności, wynikających z umów o świadczenie usług, w celu ich dalszej windykacji.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k-3v.-4)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi skutki prawne, w postaci możliwość żądania zapłaty od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność przysługującą względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwany, wbrew warunkom umowy, zawartej z (...) S.A. w W., nie wykonał świadczenia,

polegającego na opłacaniu abonamentu za dostęp do programów telewizyjnych (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc). Tymczasem powód nie przedstawił żadnych dowodów, na okoliczność, że jego poprzednikowi prawnemu w ogóle przysługiwała taka wierzytelność względem pozwanego. Powód nie przedłożył umowy, łączącej zbywcę wierzytelności z pozwanym, ani faktur, wymienionych w dołączonym do pozwu, częściowym wykazie wierzytelności. Poza brakiem wykazania istnienia wierzytelności względem pozwanego z tytułu świadczenia usług, związanych z umową abonamentową, w wysokości dochodzonej pozwem, brakiem wykazania terminu wymagalności świadczeń, a co za tym idzie - możliwości dochodzenia odsetek, powód nie udowodnił, że w ogóle nabył wierzytelność przysługującą względem pozwanego. Na podstawie dowodów, zaoferowanych przez powoda, Sąd ustalił jedynie, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 3.07.2012r. strona powodowa nabyła od (...) S.A. w W. wierzytelności pieniężne względem abonentów, z tytułu niezapłaconych należności, wynikających z umów o świadczenie usług, w celu ich dalszej windykacji. Nie przedłożyła zarazem Załącznika nr 1 - Wykazu wierzytelności, wymienionego w art. 1 w.w. umowy, który zawierał wierzytelności objęte tą umową. Z umowy wynika, że powód nabył wierzytelności pieniężne, bezsporne i wymagalne, względem abonentów (...) S.A. w W.. W niniejszej sprawie powód nie wykazał ani faktu, że pozwany był abonentem Cyfrowego P., ani tym bardziej, że ciążył na nim bezsporny i wymagalny dług względem zbywcy wierzytelności. Dowodem na tą okoliczność w żadnym razie nie może być "częściowy wykaz wierzytelności" (k-9v.), który, jako niepodpisany, nie stanowi nawet dokumentu prywatnego (art. 245 kpc). Z samego zaś faktu, że strona powodowa sporządziła dokument, w postaci zawiadomienia o cesji wierzytelności, adresowany do pozwanego, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność przeciwko pozwanemu w ogóle istniała i w takiej wysokości, tym bardziej, że powód nie wykazał, aby owo "zawiadomienie" w ogóle zostało doręczone pozwanemu, w taki sposób, że mógł się on zapoznać z jego treścią. Pismo to, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści. Nie jest natomiast dowodem na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Wątpliwości Sądu budzi ponadto identyczna data dokumentów - wszystkich faktur, wymienionych w "częściowym wykazie wierzytelności" (30.12.2004r.) oraz różne, odległe o kilka lat terminy płatności.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dokumentów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa działała przez profesjonalnego i doświadczonego w takich sprawach pełnomocnika. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika (art. 210§1 kpc). Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.

Niezależnie od powyższego, na uwzględnienie zasługiwał zarzut przedawnienia roszczenia. Odnosząc się do twierdzeń powoda o terminach płatności poszczególnych faktur, wymienionych w dołączonym do pozwu "częściowym wykazie wierzytelności" (k-9.), należało przyznać, że - jeżeli przeciwko pozwanemu przysługiwały wierzytelności, z tytułu nieopłaconego abonamentu - to, jako świadczenia okresowe, przedawniły się z upływem lat 3 (art. 118 kc), a więc najpóźniej 16 kwietnia 2012r. Pozew w niniejszej sprawie został natomiast złożony w dniu 22 października 2013r. W tej sytuacji, zgodnie z art. 117 § 2 kc, pozwany mógł uchylić się od zaspokojenia dochodzonego roszczenia.

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisie art. 98§ 1 i 2 kpc. Strona powodowa, jako przegrywająca sprawę, winna zwrócić pozwanemu koszty procesu, w skład których wchodzi wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem, w stawce minimalnej, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.